

PERIÒDICH POLITICH VERMELL

■ SALUT PÚBLICA ■ INTERESSOS POPULARS ■ ARTS Y LLETRAS ■

Redacció y Administració: carrer de Ronda de la Universitat, número 8, Barcelona

— VENTA: 15 exemplars, 1 pesset; Un número, 2 quartos. — Sort a llum dels línders ab tota regularitat. — SUSCRIPCIÓ: Espanya, 8 rals trimestres; Estranger, 16. —

VIGILIA DELS MORTS

¿No ho saben?
Don Jaume està malalt, molt malalt.
¿No saben qui es Don Jaume?
Nosaltres tampoch.
Mes ja fa tres dies que l' telégrafo no fa més que parlar d' ell.

Don Jaume està malalt. Don Jaume està pitjor. Don Jaume s' trova en una situació desesperada. Lo Papa ha enviat sa benedició a Don Jaume. Los caps de colla del carlisme han fet pregaries a tal ó qual iglesia per la salut de Don Jaume. Lo bisbe de Madrid ha prohibit que s' fassin prechs a las iglesias per la salut de Don Jaume.

Y Don Jaume va y Don Jaume ve pels diaris que es un gust.

¿Qui es aquest Don Jaume?
Segons sembla es un noy, l' hereu d' en Carlos lo del As d' oros.

Vostres preguntarán que es lo que 'ns interessa als espanyols que Don Jaume visca ó no visca, ó mori ó no s' mori.

Lo mateix dihem nosaltres.
Nos te sense cap cuidadot que mori ó no Don Jaume, com que mori ó no son pare y tota sa parentela.

Ho podrém sentir per lo que toca a sa qualitat de persona, mes per lo demás tant nos fa.

Cada dia hi ha un gran nombre de personas molt més importants que aquest Don Jaume que están en perill de morir y lo telégrafo no se n' ocupa poch ni gens.

Es veritat que tampoch lo Papa 'ns envia la seva benedició ni l' bisbe de Madrid prohibeix als seus parents y amichs que fassin tots los prechs que vulgan, públichs ó particulars, pera la seva salut.

Lo cert es que desde que l' esmentat bisbe ha prohibit aquestos prechs lo pobre xicot se troba molt pitjor y si s' mori ningú més que aquell bisbe n' tindrà la culpa.

¿Comprén ara Don Jaume los molts perjudicis que li porta lo ser fill de son pare? Perque lo cert es que si hagués estat fill de un altre pare cualsevol, sos amichs haurian pogut influir ab Deu pera que li tornés la salut. Mes ara axó es de tot punt impossible. Sos amichs deuen callar, perque l' bisbe 'ls ho mana, y, com diu lo ditxo, a boca que no parla Deu no la ou.

Per altra part, quan una persona està greument malalta necessita molts tranquil·litat, y aixó de fer viatjar constantment son nom de Munich

a Madrid y de Madrid a Barcelona, no pot haveril estat gens bó.

Alguna ventajita havem de tenir los pobres, los que no aspirém gens ni mica a pujar los esglaons de un trono pera seurehi. A nosaltres se 'ns deixa morir ab tota tranquil·litat y sense que ningú 'ns molesti.

Los que están desesperats ab totes aquestas noticias son los carlins, y s' comprén. ¿Cóm ho faria aquest remat de bens si se 'ls hi moria lo pastor? Perque, segons sembla, tota la seva esperansa estava fundada en Don Jaume, puig son pare está a punt de morir de un moment a l' altre a causa de las reliquias que li han deixat sas molts calaveradas. ¿Cóm ha de ser! No tot han de ser goigs en aquesta vida.

¿Valen lo mateix Don Jaume que son pare la pena de que ningú s' occupi d' ell? No per cert y fins greu nos sab haver embrutat una columna de La TRAMONTANA ab aquestos noms.

Mes com som a la vigilia dels Morts, casi be no podiam parlar d' altra cosa, perque ¿quins morts hi ha hagut més pesats pera Espanya que tots aquestos Borbons expatriats ab qui mouhen avuy tant de soroll sos partidaris?

UN POS-SI-BI-LIS-TA

Aquí 'l teniu. (No 'l demanau?)
Miréusel que ben plantat: es lo que se 'n diu un xicot guapo. ¡Y quina parlat! Si 'l sentissiu os hi encantariu.

Abans de la revolució del 68 era republicà. ¿Quin bo feya sentirlo per lastaulas d' aquestos cafés! ¿Que bé s' explicava sobre alló de la democracia y dels drets individuals y alló altre de la moralitat y economia de la República!

Després vingué la revolució y de la nit al dematí aparegué per las cantonadas de Barcelona un manifest, que tenia un nom tot estrany: me sembla que n' deyen de *coalició monárquica-democrática*. Per més que vaig preguntarho ningú 'm sapigué dir que significava aquella barreja de paraulas. La firma del nostre bon mossó hi anava al peu, barrejada ab las de Victor Balaguer, Pomés y Miquel, Pasqual y Casas, y altres y altres, que no recordo.

Veyent lo seu nom vaig veure l' cel-obert. Vaig preguntar al nostre polítich que volia dir alló de monárquic-democràtic, y 'm feu una llarga explicació, dihentme que una cosa era la *teoria* y altra la *práctica*; que 'l poble no estava *prou preparat* pera tenir la República; que si tots tinguessin la *instrucció* que jo, no hi hauria inconvenient en proclamaria dessegui-

da; mes que, no sent desgraciadament aixis, lo practich era que 'ls republicans acceptessin la monarquia, pera instruir y preparar al públich pera que fos digne de tenir la República, al cap de cinquants ó de cent anys.

Confesso que no vaig veure prou clar alló de que la monarquia pogués preparar al poble pera la República, mes com m' ho deya un home tan sabí y tan republicà, m' vaig donar per convenut.

Encara no havia passat un any, quan lo nostre polítich figurava ja com a soci de un club que hi havia allá al carré Nou de la Rambla, presidit pel *conseguent* Pere Bosch y Labrés; aquell club se titulava *republicà unitari*.

Aixó de unitari m' xocava molt, perque veyia que llavoras tots los republicans se devan federals, inclós l' eloquentísim D. Emilio Castellà, y que sols hi havia un diputat republicà unitari a las Cortes.

Vinga donchs tornar a preguntar al meu polítich, com es que era republicà, quan poch temps abans m' havia dit que no 'ns convenia encara la República. Y ell tornà a ferme un llarch discurs, dihentme que 'ls monárquics havian faltat als seus compromisos, y que per altra part lo poble havia donat tantas probas de ser bon minyó, que ja no hi havia inconvenient en donarli la República, sempre y quant no fos la federal, perque aquesta fora un desgavell, un mercat de Calaf, en que ningú s' hi entendria. Tant y tant me va dir, y tant bé m' va pintar la cosa, que m' va deixar convenut de que li sobrava la rahó.

Poch temps després comensá a publicarse a Barcelona un periòdich que era y no era federal, es a dir, que ho era en economia y no ho era en política, ó, al revés, que ho era en política y no en economia; ó vice-versa... en fi, un periòdich que may vaig entendre que volia, mes que 's deya federal. Y vet aquí que tinch la sort de saber que 'l meu polítich n' era l' director.

Torno altra vegada a demanarli que m' expliqui quin era aquell *farrigo-farrago*, que defensava en lo seu periòdich, y tornà l' home a ferme un nou discurs pera probarme que tots los federals eran venuts a la reacció, que ell era l' únic federal de bons fe que hi havia a Espanya, que la federació convenia y no convenia, que l' autonomia de las provincias era bona y era dolenta, que la descentralisació administrativa era un be y era un mal, que l' exercit havia de ser voluntari y obligatori, y que la iglesia devia ser lliure dintre del estat lliure, pagant aquest al clero, y que se jo quantas cosas més que no recordo. Resultat, que m' va

deixar consensu, com sempre que m' enrahonava, de que estava plé de rabó.

A tot això no sé com va ser que l' rey Amadeo se'n va anar, y que la República va venir y l' meu home fou elegit diputat, y desde las horas va comensar a figurar sota d' en Castelar, qui, tampoch sé perque ni perque no, havia renegat de la federal pera ferse unitari.

Misteris que sols pot comprendre qui tinga l' elevadís im patriotisme y vivíssima intel·ligencia de D. Emilio.

Vingue després l' etzegallada d' en Pavia y més tart la cristurada d' en Martínez Campos, que desde llavors ha pres la costum de posar un de entre 's seus dos apellidos, y l' nostre home torna a Barcelona rabós contra tot lo succehit que, privantlo del seu càrrech de diputat, l' obligava a formar en los interminables rengles de la familia dels ex.

Me va faltar lo temps pera anarli a donar lo pésam y aprofitar la ocasió pera demanarli noves dels motius que l' havian obligat a desertar del grupo federal, pera passarse novament ab armas y bajetas als unitaris. Allí fou de sentir la eloqüencia desplegada pel nostre conseqüent polítich, pera demostrarme que no hi havia més Deu que Deu, y que Castelar era l' seu profeta. ¡Cóm que havia estat sota d' aquest, se li hi havia pegat una part del modo de parlar del seu amo, ó del seu gefe, com vostés vulgan.

Desd' las horas ensá l' eminentíssim D. Emilio, no ha fet cap més quart de conversió a dreta ni a esquerra, més segons diuen, que jo no'n se res, ha caminat a reculons no se quants cents kilòmetres fins a topor ab una de las potas del trono, sferantshi ab totes sas forsas, no pera ferlo caure, cosa que desagradaria molt a son amich Sagasta, sino pera aguantarhi, a fi de que estigui més segur.

Era de veure a tot això la figura que feya l' polítich barceloní, tant guapetot y ben plantat com es, caminant també a reculons darrera del seu amo, ensegant si aquest ensopagava, y aguantantse quant aquest y aguantava.

Es tant lo que ha reculat del punt abont nos varem trovar la primera vegada, que ja ni ab una ullera de llarga vista puch ovrarlo.

Mes aixó sí, el segueix sent més conseqüent que Deu y tot quant ha fet y fa, es sols en be del país en general y de la humanitat barcelonina en particular.

L' altre dia me l' escoltava tot passejant per la Rambla, y m' va deixar encantat ab los arguments que treya pera demostrar que la República no podia venir més que per lo camí de las complacencias.

—No ho haveu vist ara mateix? deya. En la darrera crisis en Sagasta fins ha consultat a l' en Castelar. ¡Ja os dich jo que l' dia menos pensat lo primer deixará l' puesto al segon! Y luego ¡no veuen lo que li passa a París! L' lleigixin *El Globo* y veuran que l' tractan com no tractarian al mateix president del Consell de ministres. ¡Si l' tenen com un oracle!... tothom lo consulta. ¡Qui que no fos lo nostre gefe hauria lograt semblant éxit!

Y al dir lo nostre gefe lo possibilista barceloní s' llepava 's llabís de gust.

Res, que D. Emilio l' te encisat y es capás de seguirlo encara que siga fins a las calderas de en Pere Botero.

Tots los possibilistas son aixis. No hi ha res més ignocent.

CASTANYAS Y CASTANYOTS

PRIMERA PART (Quinto)

Una colla de pillets van aná a robar castanyas, y enllantse com aranyas tots los més arriscadots cap amunt del castanyé, fent del amo multas molas, feyan casar las pallofas, un cop buyadades ben bé, y 's de sóis vigiliaban per si algú passava per 'lli. Quant los de dalt van teni ben plé un serró que portavan, varen baixar tots contents, y com que allí ningú 's veya, van tenir la bona idea de fe l' reparto corrents.

Veuasquí qu' entre las canyas d' un canyer, pro amagat bé, l' amo d' aquell castanyé, ó siga de las castanyas,

estava atent observant als pillets job... com rabialal y el mateix temps escoltava com d' ell s' anavan molant. Quan ja va parat un bon rato y aquella van estar servia, surt l' amo ab un arma ala dita y—¡Alto!... a aquell que 's mou, l' mato, y—va sé l' primer Deu vos guard! cap d' ella va guesarse a moure y ¡joay! va començat a ploure, y un cop presa a ton la part, de castanyots tal montó depressa y al prim entuvi, que alló semblava un dibuix; vos dich, noys, que fersa pò. Resultat: que aquells s'icots ab tot y las sevas castanyas... van fugir sense castanyas, carregats de castanyots.

SEGONA PART

(Suposició)

Suposeu que l' castanyé es l' arbre del presuport; las castanyas, per raquitos, son ganegats que per fruyta té; que aquella que arbre amunt d' enllan aprofitan la sobra, son los de la situació; y 's que des de vigilan porque no 's toquin la monaca de trovats decudatya, son 's ex cesante empleats, nona felterhi punt ni comat que aquell serró es la pitansa; las pallofas ja s' enten bossas del contribuyent.

Suposido, per més semblanxa, que aquets, com aquella pilleta, baixan del arbre ben ferts y allí matixa fen las parts de las ganegatas ¡pobres!...

Veuasquí que, suposido, qu' entre la espessa miseria hi há un home de cara seria... lo pobre... ¡ja l' conecist! l' amo del arbre aludat, del arbre de vida aludat, que, sent l' amo, 's mor de gana porque may res ha collit... y amagat s'ofresa la carga d' insults que 's pillets lifan, mentres ay! li casta robat in qu' os son... y ab rialla amarga se 's contempla ab frenesí rabiant y pesant de dents, tot esperent los moments de—¡Atro! ¡ladres!—puguer di com l' amo aquesí als xicos... y festios cortos de mangas dorsales sense castanyas (ganegats) y afartats de castanyots.

PIREY DEL CARAB.

Nostre amich y colaborador que ha sigut en ratllas curtas de nostre periódich Angel Salaber y Balaguer, ha sigut fa pochos dias aprobat per aqueixa Real Audiencia per lo desempenyo del càrrech de Procurador dels Tribunals.

Diu *La Renaixensa* que mereix la seva mes entusiasta adhesió la idea de edificar una iglesia parroquial dedicada a Sant Jordi a la esquerra del ensanche.

¡Burrango! ¡edificar una iglesia y dedicada al sant patró de Catalunya! ¡Cóm no havia de mereix la aprobació del nostre il·lustrat colega!

Los freres de un convent de la provincia de Santander demanan al ministre de Hisenda que 's fassi franchs de la contribució de consums.

Es molt just. Aquesta contribució no la deuen pagar mes que 's que no menjan. Mes que en cambi 's consumeixen.

Una casa d' empenyos de Madrid promet un 20 per 100 de interés als que hi depositin fondos.

Fins que aquestos fondos se fonguin.

Segons la estadística del derrer mes de Se-

tembre, a Madrid no hi va neizo mes que un fill natural per cada dos de llegitims. Per aixó no hi ha pas por que ningú traci de llegitimar a aquell.

Segons sembla l' ministre de Governació va veure que anava a fer un bunyol organisant la jefatura de policia baix la forma dictatorial y ara pensa ferne un cos com la guardia civil, a fi de poguerla concentrar quan fassi falta.

Y per qué no l' han de tenir concentrada sempre? Aixís com aixís los ladres fan lo que volen. ¡Qui sab si no tenint policia a Barcelona hi tindriam menos ladres! Bo fora ferne la proba.

Llegim en lo Correo Catalan:

«Ara resulta, segons *El Mensajero*, que la musica de *La Marsellesa* no es original de Rouget de l'Isle, ni de revolucionaria inspiració; no es mes que un plagio de un oratori fet per Grisona, mestre de capella de Saint-Omer. Lo manuscrit de aquest, fetsat y anotat, ha passat a ser propietat de Mr. Arturo Loth, redactor de *L'Espresso*, qui ha escrit un libre sobre l' titulat y fetsat cent de guerra fet pera l' exércit del Rin de 1795, que resulta ser plagio de musica religiosa fet per un audat incautador.»

Nos agraderia saber ab quina lletra se canta va aquest oratori. També ns agraderia saber sent religiosus la musica de la Marsellesa los carlins, que son los que pretenen monopolisar la religió, no ho han endevinat per intuición, y no que fins ara may han pogut escoltarla sense tremolar de por.

Segons *El Imparcial*, los medís de que 's valen los anarquistas de Viena pera procurarse fondos son lo robo y la fabricació de moneda falsa.

De segur que l' diari madrileny ha pres als anarquistas de Viena per burguesos de Barcelona, porque aquí tenim una pila de propietaris que tot lo mon senyala com antics moneders fetsos, y no vos dich res dels que gastan y triunfan després de haver estat fundadors y directors de Cajas de Crédito que han quebrat, deixant a la miseria als que hi havian depositat las sevas economías.

En materia de robar, la burguesia espanyola pot donar lliçons a tots los ladres del mon; ó sino que ho diguin los molts millons i-rre-gu-la-ri-sats pels alts empleats del Estat, que de segur eran mes conservadors que en Narvaez.

Havem tingut lo gust de rebre l' *Almanach del Concerro* pe l' proxím any 1887. Agra him l' obsequi.

Lo Czar de Russia, per sa mateixa má, ha aqort a un noble de sa cort per sospitas de que aquest home volia matarlo a n' ell.

Vetaquí una testa tronada que fa pitjor que l' butri.

¡Té molts pels aixó de matar irresponsablement per sospitas!

Lo *Diari de Tarragona* deya que en aquell port s' havian declarat en huelga 140 descarregadors, y el governador ho negá oficialment.

En cambi l' governador de Granada doná a Madrid lo parte oficial de una huelga de sombrerers, y la premsa granadina ha dit que somiava truytas.

Y aquí tenim que entre la veritat oficial y la ecos de la opinió pública, nos quedém a las foscas.

Tinguerem lo gust, lo disaspe passot d' assistir al *Centro Cosmopolita de Libre-Pensadores* situat en lo carrer del Arch de Sant Ramon del Call, n.º 10, principal, abont lo jove D. J. Cembrano doná una conferencia sobre Frenologia y Fisognomania. Lo conferenciant desenrollá dins temas d' una manera acabada, demostrant coneixements poch comuns.

Acabada la conferencia, nostre amich D. Emilio Garriga llegí bastant correctament lo poema de nostre Director, *La Revolució*, qual lectura fou interrompuda pe 's aplausos dels oyents, y

coronada, al fi de ella, per una triple y calurosa salva d'aplausos.

La concurrència sortí molt satisfeta, y esperan lo diumenge pròxim en que los citats joves donaran un'altra conferencia pública á dos quarts de nou del vespre, desenrotllant lo senyor Garriga l' tema *Deberes de la Humanidad*, y l' senyor Cembrano *Juicio critico sobre la vida de Jesús*.

Recomanem als nostres amichs que hi assisteixan, ja que conferencies d' aquesta classe instrubeixen y convenen molt.

TOTSANTS

Som á Totsants, la diada, en que per costum antic, desde l' més gran al més xich, tothom fa la castanyada.

Aixís crech no serà estrany que enar que ab poca falera, nos preparém per manera de ferla també aquest any.

Alguna dirán, molt formal, que avuy no poden gasta, perquè ab la crisi que hi ha no tenen feyns ni raia.

Es cert que la situació es desoladora en extrèm; pero si 'ns hi encapserrem encara serà pitjor.

A més lo gasto es petit buscant be la economia, y podem en aquest dia pasat un rato divertir.

Deixemnos donchs oblidadas per un moment nostres penes; tinguem les ampollas plenas y las copas preparadas.

Si per comprar panelles los cuartos no arriban prou, posemhi un xich de pa tou ó tres ó quatre llonguets.

Si vi bo per passat l' rató no tenim, porque es carot, arribem fins al Ninot que allí l' venen més barato.

Y aixís ja no 'ns falta re per fer la nostra brometa; puig encara que molt magreta, la castanyada s' pot fa.

Femla, donchs, en hora bona, que ab tant temps de mal humor ja 'ns convé alegrar lo cor al menos per una estona.

Tal volta algú ab intersecció diu:—Vaja un pello-canyas, ¡com ho fem sense castanyas! ¡no ho van que 'ns falta l' millor!

Mes deixis de sa ignorancia lo qui així estiga pensant: castanyas no n' faltaran ben grosses y en abundancia.

En Segats s' cuidaran de repartirne á tothom; y jo 'ls juro pel meu nom que en aixó hi te bona mla.

Puig per demostrat que es noble sempre practica aquests fetes: ell se guarda 'ls panells y las castanyas pel poble.

Pepet Sureda

Lo rector de Pratsdip, ha fet una bona conquesta.

Ha seduhit al mestre d' escola y se l' ha fet dels seus, fins al punt de ferli cantar lo gori-gori al seu costat y de fer que s' oblidés de tot lo del estudi menos de lo inútil: de resar.

Ab aquest ambo d' il·lustracions no cal dir quin planter de llana florirà per Pratsdip.

Per aquest mon de Deu se troben molts rectors que s' guanyarian millor la vida en un Circo eqüestre que per las iglesias.

Lo de Mollet es un de tants, puig lo dissapte passat fou lo divertiment d' una bona colla de

passatgers d' un dels trens de la via de Fransa.

Prop de Sant Andreu era l' tren que tregina-va la citada reverencia, quan aquesta se ficá imprudentment en la conversa que sostenien varios passatgers, insultantlos de mala manera.

Respongueren los agraviats dibentli que s' ficués la llengua en cert lloch, y llavors lo rector, y un toro andalús, se creció al hierro.

Y arremangantse l' manteu y posantse en setxa flameca, desafiá á varios passatgers, tractantlos de tu, y dibentlos que encara que portés sotana ningú li feya por. ¡Ay mossen Joseph y quantas agallas gasta d' ensá que fou cabecilla!

En fi, que l' rector ho agafá per lo trágich y 'ls passatgers per lo bufo, acabant per rifarsel ab totes las reglas del art.

Al arribar á Mollet, insula Barataria del bilió reverent, baixá aquest extremidat d' una estrepitosa ovació de xiulets, riallas y ditxaraxos que feyan esquarterar de riure, contrastant ab la fila aspre, mústiga y rabiosa del ensotanat.

Al marxar lo tren, quedava dret com un bitxo l' home negre amenant ab lo cap, y alguns passatgers se n' despediren donantli botifarra.

Y no podrian ajustarse al Circo eqüestre aquestos pallassos místichs pera millor divertir al públich?

Animis, senyor Alegria, y fassa proposicions al rector de Mollet, cabecilla retirat.

EP

A Semalús, prop de Granollers, hi ha un secretari del Ajuntament que fa de suplent del rector, pujant vestit de persona al cubell del Esperit Sant á donar á las ovelles de Cristo lo sufals piadoso, que no 'ls hi pot donar lo reverent porque es llauener de la boca, es á dir, fa embuts sempre que parla.

Y l' colom de la trinitat no hi té res que dir?

No sembla sino que ja tot al cel s' ho tiran á la esquena.

EP

Lo dia de la festa major de Caldas de Montbuy, va fersc en l' iglesia d' aquesta vila un ofici ab música y tota la requincalla piadosa de funcions extraordinarias.

Y quánta concurrència dirian que va atraure tal funció? Una dotzena escassa de feligresos.

Repetiren la funció pochos dias després, y al públich hi acudiren ¡quatre beatas!

Seguint aquesta proporció, al primer nou anunci de funcions religioses comensaran á fugir las estatuas de la iglesia.

EP

Lo rector de Duas Aiguas, va dir fa pochos dias, desde l' recambro del Sant Esperit, que es més criminal l' home que no va á missaque l' que roba, assassina y deshonra.

Te rahó. Y son més burros molts dels que braman en nom del cel, que 'ls que ho fan en la terra fer-rats de sas quatre potas.

EP

Mentres lo citat rector de Duas-Aiguas no vol que las noyas del poble vagin á la font del Barrancó, porque no s' perdin ab los joves, cada vuyt dias las fa fer neteja de las imatjes fent enllar las feligresas més macas que pot heure á més, quedantse ell sota la escala com Sant Aleix, pero mirant amunt, per veure qué tal la cosa.

¡Ay, senyor rector, miri que aquestos excitants no li convenen!

EP

Lo capità Menava místich de la Mare de Deu del Món, ermita de prop de Besalú, ha acudit al rengló de las rifas, pera millor pregar al cel ab la panxa plena.

Jo aplaudeixo al missayre. Mentres al mon hi hagi bestias, las personas aniran á caball.

Y mentres duri la llana de clatell, tindrán bon matales las reverencias.

PER TOTSANTS CASTANYAS

Aquell capellá cartí que á omis l' manito partava lo trebuch, y defenava á Carles fins á morir, y avuy s' ha donat prou manya per cobrar sou del Estat; lo vos dich ab veritat: que merca una castanya.

La dona que sent casada fa l' Tenorio dia y nit, enganxant al seu marit per ser d' un altre home ayudada, y ab sas traxas y sas manyas va fingint lo seu amor; lo vos dich que de tot que li daría tres castanyas.

Diputat que molt promet abens de ser elegit y quant es allá á Madrid del qu' ha promés s' ha retrés; no pensant que aixís enganxa tota la nostra nació; á n' aquest sena compasé li daría una castanya.

Borgós que per poch jornal té esclau al treballadé per satisfé l' ambició de augmentar son capital; merca serne dasterat de la nostra ayudada Espanya y allí menjers la castanya que sol llenca l'

RICH NAPRAT

XARADA

Part del home n' es primera, ms segona, negació; n' es peix una prima tercera, y l' tot trist treballadé.

UN ACBATA

ROMBO

.....
.....
.....
.....
.....

Sustituir los pichs per lletres que llegidas horizontal y verticalment, digan: la primera ratlla, una consonant; la segona, lo que hi ha á las iglesias y lo tothom; la tercera, un ministre; la quarta, lo que 'ns fa nosa, y la cinquena, una lletra.

LOGOGRIFO NUMÉRIC

- 123456 = Nom de dona.
- 23174 = Moble.
- 1726 = Nom de dona.
- 3457 = Idem.
- 351 = Ho per mar.
- 65 = Planta.
- 1 = Xifra romana.

A. T. O.

GEROGLÍFICH

X
B
1808
OLII
B
1886
O
L I

MIAKONI

SOLUCIONS

¡ LAS CASAS DEL BÚRRO PARRAT

- ABORIAS: — TERCIO. TONS. NOTA.
- XARADA: — HO-DE-DO-VE.
- SERONIA: — REMEY.
- GEROGLÍFICH: — COM MÉS DITS MÉS UNGLÉS.

Als liberals verídaders
 quins noms may ha escrit la Historia
 consagrem una memoria
 en aquest dia 'ls obrers.